

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jiřiny Jislové a soudců JUDr. Heleny Koucké a Mgr. Štěpána Hnaníčka ve věci žalobkyně: **Z. P.**, bytem xxx, zast. opatrovníkem Ing. A. P., bytem xxx, zast. JUDr. Viktorem Pakem, advokátem se sídlem Praha 1, Politických vězňů 21, proti žalované: **Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, IČ 00064173**, se sídlem Praha 10, Šrobárova 50, zast. Mgr. Martinem Pokorným, advokátem se sídlem Praha 1, Jakubská 647/2, **o zaplacení částky 35,100.000,-Kč s přísl.**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 23. srpna 2012, č.j. 7 C 94/2007 – 215,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně s e m ě n í tak, že se žaloba z a m í t á .
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 23.8.2012 soud I. stupně rozhodl, že žaloba je co do základu nároku důvodná a o výši nároku žalobkyně a o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanou bude rozhodnuto v konečném rozsudku.

Žalobkyně požadovala náhradu škody ve výši 35.100.000,- Kč jako náhradu škody na zdraví, k níž došlo v důsledků lékařského zákroku, k němuž nedala platný souhlas.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že u žalobkyně došlo dne 14.11.2002 ke škodě spočívající v poškození zdraví - xxx. Dle ústavního znaleckého posudku i dle znaleckého posudku znalce doc. MUDr. Josefa Aloise Tichého CSc. byla příčinou poškození zdraví opožděně zahájená resuscitace. Žalobkyně byla před provedením

koronarografie řádně poučena od lékařů žalované a v rámci poučení byla informována o možných negativních důsledcích výkonu na její zdraví. Dle znaleckého posudku znaleckého ústavu byla koronarografie žalobkyně provedena lege artis a dle znaleckého posudku doc. MUDr. Tichého takto provedena nebyla. Podle ústavního znaleckého posudku průběh koronarografie a aktuální zdravotní stav žalobkyně neodůvodňoval umístění žalobkyně na monitorované lůžko, doc. Tichý však dospěl k závěru, že žalobkyně na něj měla být umístěna s ohledem na zúžení pravé koronární tepny, k němuž došlo při koronarografii a s přihlédnutím k celkovému zdravotnímu stavu. Soud vzal za prokázané, že žalobkyně si po provedené koronarografii nejméně v časovém rozpětí od 13,30 do 16.00 hodin zdravotnickému personálu stěžovala, že se jí špatně dýchá a bolí jí u srdce. S ohledem na tyto skutečnosti (bez ohledu na to, že nejsou zaznamenány ve zdravotnické dokumentaci žalobkyně, neboť její nedostatky nemohou jít k tíži žalobkyně) a vzhledem k zúžení koronární tepny, k němuž došlo při koronarografii, dospěl soud k závěru, že povinností personálu žalované bylo poskytnout žalobkyni takovou péči, kterou by mohl adekvátně reagovat na možná rizika spojená s provedeným zákrokem, tj. minimálně měl personál žalované zajistit takové sledování základních životních funkcí žalobkyně, kterým by si vytvořil prostor pro včasnou reakci na případné poruchy srdečního rytmu žalobkyně. Soud dovodil, že pokud tak personál žalované neučinil a žalobkyni neumístil na monitorované lůžko a v důsledku toho zahájil resuscitaci žalobkyně opožděně s odstupem několika minut od okamžiku, kdy došlo k poruše xxx (bez ohledu na úspěšnost resuscitace) porušila žalovaná ve smyslu § 415 obč. zák. svou právní povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, neboť její zaměstnanci nevyvinuli ve smyslu § 55 odst. 2 písm. a) zák. č. 20/1996 Sb. o péči o zdraví lidu, náležitou činnost, aby zabránili vzniku škody na zdraví žalobkyně. Následkem neúplné zdravotní péče žalované bylo opožděné zahájení resuscitace, v jehož důsledku došlo k těžkému poškození xxx žalobkyně. Za situace, kdy žalovaná netvrdila ani neprokazovala, že by škodu nezavinila jsou splněny předpoklady odpovědnosti žalované za škodu dle § 420 obč. zák. Námitku promlčení vznesenou žalovanou shledal soud nedůvodnou s tím, že promlčecí doba mohla začít běžet nejdříve dnem 15.5.2006, kdy opatrovník žalobkyně požádal o předání záznamu koronarografického vyšetření žalobkyně a pokud byla žaloba podána u soudu dne 14.3.2007, byla podána při zachování dvouleté promlčecí doby.

Proti rozsudku se odvolala žalovaná. Namítala, že zdravotnický postup, který zvolila spočívající v tom, že žalobkyně nebyla po provedené koronarografii připojena na monitorovací zařízení, je zcela postupem lege artis, což potvrdil i znalec MUDr. Petr Heinz PhD. Soud také zjistil ze znaleckého posudku Univerzity Palackého v Olomouci, lékařské fakulty a z jeho doplnění, že znalecký ústav dospěl k závěru, že koronarografie provedená u žalobkyně dne 14.11.2002 a následný postup žalované, která žalobkyni neumístila na monitorované lůžko po provedené koronarografii byl postupem „lege artis“. Zúžení tepny při koronarografii nebylo v řízení u prvoinstančního soudu prokázané. Z výpovědi svědkyně B. vyplývá, že za přítomnosti svědkyně se přišly na žalobkyni asi 4x podívat sestry. Jejich návštěva před vznikem akutního infarktu myokardu, je postupem, kdy si žalovaná počínala tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví žalobkyně.

Žalovaná také trvala na námitce promlčení nároku. Podle odvolatelky se opatrovník žalobkyně nejpozději dnem 23.2.2005, kdy si prostudoval celou zdravotnickou dokumentaci žalobkyně, zhotovil cca 100 fotografií dokumentů a obdržel fotokopie dokumentů, které si ze zdravotní dokumentace vybral, dozvěděl, že žalobkyně se nachází v ustáleném zdravotním stavu a od tohoto okamžiku začala plynout dvouletá promlčecí

doba. Pokud byla žaloba podána 14.3.2007, byla podána opožděně. Pozdější předání dokumentace včetně záznamu z koronarografického vyšetření žalobkyně je irelevantní, neboť opatrovník nemohl sám s přihlédnutím k jeho osobě vznik škody objektivně zjistit. Poškození zdravotního stavu mohl opatrovník zjistit v následujících dnech po provedené resuscitaci po xxx, nejpozději však dne 23.2.2005 po nahlédnutí do zdravotnické dokumentace žalobkyně u žalované. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek změnil a žalobu zamítl eventuelně by rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odvolací

soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně dle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované je opodstatněné.

Podle § 106 odst. 1 obč. zák. se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ní odpovídá.

Ze zjištění soudu I. stupně vyplývá, že poškození žalobkyně došlo 14.11.2002 a od počátku se jednalo o poruchu trvalého rázu, zdravotní stav byl neměnný.

V období od 14.11.2002 do 29.10.2004 nemohla promlčecí doba běžet, protože žalobkyně ztratila způsobilost k právním úkonům, nakonec byla zbavena způsobilosti k právním úkonům a neměla ustanoveného opatrovníka (§ 113 obč. zák.).

Poté jí byl ustanoven opatrovník usnesením tamního soudu (pravomocně dne 29.10.2004). V té době již měl opatrovník, jímž byl ustanoven Ing. A. P. informaci, na jejímž základě si mohl učinit úsudek o osobě konkrétního škůdce, neboť již měl vědomost o tom, že příčinou poškození zdraví žalobkyně byl postup zdravotnických pracovníků pracujících v nemocnici, kde se žalobkyně podrobila zákroku. Z hlediska § 106 odst. 1 obč. zák. není rozhodující, kdy se poškozený dozví, jakým konkrétním úkonem či opomenutím bylo poškozeno zdraví tedy, kdy je po odborné stránce objasněno, které konkrétní pochybení zdravotnického personálu či ošetření či zákroku způsobilo škodlivý následek, za nějž je požadována náhrada, stačí vědomost, že zákrok ošetřujícího lékaře byl příčinou poškození jeho zdraví (NS ČR z 29.9.2009, sp. zn. 25 Cdo 2891/2007). V té době tedy již měl skutková zjištění, která mohla vést k vymezení odpovědného subjektu.

Podle § 8 odst. 2 vyhl. č. 440/2001 Sb. platné v době vzniku škody se lékařský posudek vydává o ztížení společenského uplatnění zpravidla až po jednom roce poté, kdy došlo ke škodě na zdraví. K poškození zdraví žalobkyně došlo dne 14.11.2002, z lékařských zpráv pak vyplývá, že poté se její zdravotní stav v podstatě neměnil. V době, kdy byl návrhovatelce ustanoven opatrovník byl zdravotní stav žalobkyně ustálen a mohl již být vypracován znalecký posudek ohledně ztížení společenského uplatnění. Opatrovník měl k dispozici skutkové okolnosti, z nichž lze škodu, resp. její rozsah zjistit. Nejpozději měl tyto skutkové okolnosti k dispozici dne 23.2.2005, kdy nahlížel do zdravotnické dokumentace žalobkyně, zhotovil si cca 10 fotografií, vesměs propouštěcích zpráv a dne 1.3.2005, kdy mu byla část jím vybrané dokumentace zkopírována a předána. Byla-li žaloba podána u soudu až dne 14.3.2007, stalo se tak po uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí lhůty. Okamžik, kdy mohl opatrovník seznat veškeré skutkové okolnosti nelze klást až k datu 24.5.2006, jak činí soud I. stupně, opatrovník měl k dispozici veškeré skutkové okolnosti nejpozději k datu 1.3.2005. Ze záznamu koronarografického vyšetření nemohl opatrovník ani učinit s ohledem na nedostatek odbornosti žádný skutkový závěr. Pro posouzení promlčecí doby nemůže být

ani významné, že v lékařské zprávě ze dne 26.11.2004 není obsaženo bodové ohodnocení ztížení společenského uplatnění. Tato skutečnost neznamená, že by již v té době nebylo možno bodové ohodnocení provést. Počátek běhu subjektivní promlčecí doby není vázán na okamžik, kdy se poškozený ze znaleckého posudku či z lékařské zprávy dozví konkrétní výsledek bodového ohodnocení jeho újmy.

Veden těmito úvahami, odvolací soud shledal, že právo na náhradu škody je promlčeno a vzhledem k tomu, že žalovaná se promlčení dovolala, nezbylo mu než rozsudek soudu I. stupně dle § 220 odst.1, písm. a) o.s.ř. změnit a žalobu zamítnout.

Ve výroku o nákladech řízení před soudy obou stupňů odvolací soud aplikoval ust. § 150 o.s.ř. a žalované, která měla ve věci plný úspěch jejich náhradu nepřiznal. Důvody hodné zvláštního zřetele pro použití uvedeného výjimečného ustanovení shledal odvolací soud ve zdravotním stavu žalobkyně i jejích sociálních poměrech. Přiznání náhrady nákladů řízení úspěšné žalované by bylo vůči žalobkyni za těchto okolností nepřiměřenou tvrdostí přičemž majetkových poměrů žalované se jejich nepřiznání nemůže výrazněji dotknout.

U žalobkyně jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, proto nese náklady České republiky na znalečném stát (§ 148 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, a to pouze za podmínek uvedených v § 237 a násl. o.s.ř..

V Praze dne 22 ledna 2013

Mgr. Jiřina J i s l o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost
vyhotovení: Z. V.